

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1546/2016
26.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Тодоровића из ..., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Мионици К.бр.116/15 од 14.06.2016. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр. 330/16 од 02.11.2016. године, у седници већа одржаној дана 26.01.2017. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Тодоровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Мионици К.бр.116/15 од 14.06.2016. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр. 330/16 од 02.11.2016. године, као неоснован у односу на повреду закона из члана 74. и члана 438. став2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **одбацује**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мионици К.бр.116/15 од 14.06.2016. године, окривљени АА оглашен је кривим за кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. Кривичног законика (КЗ) и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 7-седам месеци која се неће извршити уколико окривљени у року од 1-једне године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета – једне укоричене свеске формата А4 са евиденцијом ирегуларних имиграната и окривљени је обавезан на плаћање суду паушала у износу од 5.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Виши суд у Ваљеу, пресудом Кж1 бр. 330/16 од 02.11.2016. године, одбио је као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Ваљеу и браниоца окривљеног АА - адв. Мирослава Тодоровића из ... и пресуду Основног суда у Мионици К.бр.116/15 од 14.06.2016. године, потврдио.

Бранилац окр. АА, адв. Мирослав Тодоровић, поднео је захтев за заштиту законитости, против наведених правноснажних пресуда, због повреда законика – чл. 74. став 1. тачка 3), 438. став 2. тачка 1) и 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине пресуду Вишег суда у Ваљеу Кж1.бр. 330/16 од 02.11.2016. године и Основног суда у Мионици К.бр.116/15 од 14.06.2016. године и списе предмета врати Основном суду у Мионици на поновно одлучивање, али другом поступајућем судији.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. АА је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док у осталом делу захтев нема прописан садржај.

Неосновано бранилац окривљеног у захтеву истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 74. и чл. 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са образложењем да се побијане правноснажне пресуде заснивају на признању окривљеног пред Основним јавним тужиоцем у Мионици (записник о саслушању осумњиченог КТ.бр.116/15 од 13.06.2015. године), које се не може користити као доказ у кривичном поступку, сходно одредби члана 16. у вези са чланом 84. ЗКП, јер га је окривљени дао након хапшења и лишења слободе, без присуства браниоца, што је супротно одредбама чл. 68. став 1. тачка 3), 69. став 1. тачка 2), 74. став 1. тачка 3), 291, 293. став 3. и 289. став 4. ЗКП.

Изложеним наводима захтева понављају се наводи жалбе браниоца окривљеног изјављене против првостепене пресуде због исте повреде закона, које је другостепени суд оценио као неосноване и за ту оцену и изнето становиште да се не ради о доказу који није могао бити коришћен у кривичном поступку и да је правилно одбијен предлог одбране за издвајање из списка предметног исказа окривљеног, на страни 3 став четврти своје пресуде, дао правилне разлоге, које прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује (члан 491. став 2. ЗКП).

С предњим у вези, Врховни касациони суд оцењује неоснованим инсистирање браниоца окривљеног у поднетом захтеву, да је погрешно становиште другостепеног суда да окривљеном у време саслушања пред јавним тужиоцем није било одређено задржавање и на постојању овог разлога за обавезну одбрану окривљеног у смислу

одредбе члана 74. тачка 3) ЗКП, уз указивање на чињеницу да је окривљени тада приведен и испитиван као ухапшено лице. Наиме, према подацима у списима предмета, окривљени је након полицијског хапшења (по завршеном претресању просторија чији је држалац, обављеном 13.06.2015. године у времену од 01,10 до 02,00 часова) без одлагања спроведен јавном тужиоцу (у 03,00 часова) у складу са одредбом члана 291. став 1. ЗКП, при чему окривљеном ни од стране јавног тужиоца, нити од стране полиције није одређена мера задржавања у смислу одредбе члана 294. ЗКП, већ је и од стране јавног тужиоца без одлагања саслушан (у времену од 03,00 до 04,00 часова), у складу са одредбама члана 293. став 1. и 2. ЗКП, с обзиром да није било ни једног разлога за обавезну одбрану окривљеног предвиђених одредбама члана 74. ЗКП и да је окривљени, након што је од стране јавног тужиоца поучен о свим правима која има у поступку, према одредбама чл. 68. став 1. и 69. став 1. ЗКП, изричито изјавио да неће ангажовати браниоца, односно да му бранилац није потребан. Следствено реченом, неоснован бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и повреду закона-одредбу члана 74. ЗКП.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која постоји ако је одлуком о кривичној санкцији или о одузимању имовинске користи или о опозивању условног отпуста повређен закон. Међутим, наводи захтева којима бранилац окривљеног образлаже истакнуту повреду закона не садрже објашњење у чему се та повреда конкретно састоји, већ тим наводима указује на непостојање обележја кривичног дела у питању које се тиче прибављања противправне имовинске користи, дакле, на сасвим другу повреду закона коју не истиче као разлог подношења захтева за заштиту законитости. На тај начин, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења разлога за подношење захтева, а што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) подразумева опредељење повреде због које се захтев подноси и образложење у чему се иста конкретно састоји.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део захтева за заштиту законитости браниоца окр. АА, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у вези са чланом 484. ЗКП у односу на део истог захтева који нема прописан садржај.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

ВЖ